

МЕРКАНТИЛЬНІСТЬ ЯК РИСА ОСОБИСТОСТІ

А. Ю. Горобець , студентка напряму підготовки «Фіолологія», групи Філ-12

С. О. Шара, науковий керівник, доцент кафедри педагогіки та суспільних наук, к.пед.н.

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Для успішної самореалізації треба знати і грамотно використовувати свої сильні сторони за покликанням, а також знати і визнати для себе слабкі риси характеру, задовольняючи власні потреби. Якість особистості, що характеризується надмірною розважливістю, корисливістю, прагненням з усього отримувати вигоду це меркантильність. Основна мета меркантильної людини – зробити все, щоб практично будь-які маніпуляції і взаємодії з людьми були корисними, приносили прибуток або забезпечували будь-які блага.

Поняття «меркантильність» впливає з економічного терміна «меркантилізм». З'ясуємо, що ж він собою представляє.

Меркантилізм – одна з економічних теорій, в основі якої лежить втручання держави в господарську діяльність. Була особливо поширена в Європі в 16-17 століттях. Суть даної теорії полягала в тому, що скарби різного роду, в першу чергу золото і срібло, є вираженням самої суті багатства. і характеристики людини, що описують його внутрішні особливості. Ні для кого не секрет, що є як позитивні, так і негативні риси особистості. Виходячи з даної економічної теорії, можна сказати, що меркантильний людина - це той, хто ставить матеріальну вигоду понад усе. Розважливість і користолюбство - ось два основних синоніма меркантильності. Але справа в тому, що у народів різне ставлення до скупих людей. У Західній Європі, наприклад, де меркантилізм кілька століть був основною економічною теорією, таких людей вважають розумними і ощадливими. А от у Східній Європі меркантильний людина – це скупар і скнара, що не збирається допомагати навіть близькій людині за відсутності особистої матеріальної зацікавленості.

Термін «меркантилізм» і «меркантильна система» вперше вжив французький фізіократ Оноре Мірабо 1763 року, а згодом їх ввів у широкий обіг Адам Сміт у праці «Дослідження про природу і причини багатства народів» (1776).

Деякі психологи вважають, що меркантильність формується ще в дитячому віці і пов'язана із задоволенням природних потреб, а також з основами взаємовідносин, часто будуються за принципом «ти - мені,

я – тобі». Але така риса особистості може бути придушена і викорінена в ході виховання.

Цікаво: більшість меркантильних людей заперечують таку притаманну якість особистості, вважаючи, що вони все роблять правильно. Ознаки меркантильності: постійні пошуки більш високооплачуваної роботи. Навіть якщо людину повністю влаштовує нинішнє місце, він буде прагнути до більш високої зарплати. Людина з такою якістю особистості буде цікавитися фінансовим становищем оточуючих. Практично всі цілі і мрії пов'язані з величезними витратами. Меркантильна людина часто посилається або скаржить на труднощі з грошима.

Отже, перший погляд може здатися, що бути меркантильним в сучасному світі – зручно і правильно, адже гроші дуже важливі. Але насправді навіть за найбільшу суму не можна купити любов, довіру, вірних друзів та багато іншого. І якщо постійно прагнути до отримання вигоди, можна не помітити найважливішого. Також меркантильність заважає нормально жити і радіти дрібницям, вона затьмарює собою все і перетворює життя в гонитьбу за прибутком. Меркантильність – негативна якість, від якого потрібно позбавлятися. А меркантильних людей бажано не підпускати до себе.